

— Ако не можех, нѣмаше да бжда Дѣдо Коледа.
 — Разкажи ми какво видѣ тая нощъ, — настоявамъ азъ.
 — Пребродихъ безброй градове и села. Нѣкои деца бѣха будни и ми цѣлуваха рѣка, когато имъ подавахъ подарѣцитѣ. Други спѣха. Не искахъ да ги будя. Погалвахъ ги по бузичкитѣ и оставяхъ до възглавницата дароветѣ. Азъ знамъ, че когато станатъ утре, тѣ ще кажатъ: „Дѣдо Коледа не ни е забравилъ“. А въ едно село...

Дѣдо Коледа махна съ рѣка и млѣкна.

— Какво имаше въ това село? — питамъ азъ.

— По-добре да не ти разказвамъ. Една тѣжна история.

— Нека, искамъ да я чуя.

— Добре. Влѣзълъ бѣхъ въ онова село. Въ всички кѣщи имаше веселби, пѣсни и пълни трапези. Радвахъ се людетѣ, че идва Божикъ. Най-после влѣзохъ въ една кѣща на два ката. Отворихъ една врата — никой. Отворихъ друга — пакъ никой. Въ всичкитѣ стаи намѣрихъ все едно и сѣщо: тишина и мракъ. Едва на излизане презъ една зирка видѣхъ свѣтлина. Открехнахъ вратата и погледнахъ вѣтре. На отсрещната стена трепка мъждиво газениче. Въ огнището гори бѣдникъ. По срѣдата е наредена голѣма крѣгла софра. Около софрата шестъ праздни стола, а на седмия седи възстара, бледна жена. Тя се крѣсти, шепне молитви и после разчупва баницата. На софрата срещу всѣки празенъ столъ слага по единъ кѣсъ отъ баницата.

— Вземи, сине, хапни, дѣще, — дума жената и мѣсти погледа си отъ столъ на столъ. Говорѣше тя съ своитѣ прокудени деца. Стана ми жалъ за тая майка. Притворихъ излеко вратата и мълкомъ се измѣкнахъ. Какво можехъ да направя? Не е дете, да я утеша съ подарѣкъ. Но защо заплака ти?

— Видѣлъ си майка ми, — хълцамъ азъ. — Дѣдо, мжно ми е за мама!

Не издържахъ и заплакахъ съ гласъ.

— Не плачи, — утешава ме Дѣдо Коледа. Той седна до мене. Азъ прихлупихъ глава въ скута му и плача, плача. — Бжди юнакъ! — тупа ме по рамото. Дѣдо Коледа. — Ще порастнешъ, ще станешъ добъръ човѣкъ па ще се върнешъ при майка си и, когато те види, ще извика: „Господи! Та това ли е моятъ малчуганъ! Добре ми дошълъ, сине! Па ще се пригърнете! и ще бждете щастливи. Ха изправи се сега!“

Азъ покорно изправихъ глава. Но кжде е Дѣдо Коледа? Нали току-що галѣше косата ми!

Отварямъ вратата и гледамъ — въ двора нѣма никого. Лѣха студень вѣтъръ. По бузитѣ ми застиватъ поронени сълзи. На небето грѣе голѣма звезда. Камбаненъ звънъ се носи надъ града празнично и свято. Дочувамъ коледарска пѣсенъ:

„Роди ни се Млада Бога.

ой Коледо, мой Коледо...“

Прекрѣствамъ се. Става ми леко и свѣтло на душата. Голѣмата звезда ми шепне:

— Честито Рождество Христово!

Христо Огняновъ